

Za srečo ne potrebujete čisto ničesar. Za to se lahko preprosto odločite. Sledite sebi in svojim sanjam in iz njih naredite izjemne stvari.

V zadnjih petih letih skozi objektiv odkrivam vsak dan nekaj čisto novega in vsak dan znova se zahvalim vsem, ki to veselje in energijo delijo z mano.

Rojena sem leta 1975 v u Mariboru. Po srednji šoli me je pot vodila v Ljubljano, kjer sem diplomirala iz mikrobiologije in si ustvarila svojo srčno družino ...

Z večanjem družine je rastla tudi moja želja po ohranitvi in beleženju lepih spominov, zato sem se podala v skrivnostni svet fotografije in ugotovila, da me to izredno bogati, pomirja ter s fotoaparatom v roki najdem spet stik s sabo.

Navdih iščem vsepovsod okrog sebe, največji izziv pa so mi otroški portreti in ulična fotografija. Od leta 2013 sem aktivna članica Fotokluba Ljubljana, v tem času sem sodelovala na 48 razstavah (od tega 34 mednarodnih FIAP, PSA v 17 državah) ter osvojila 16 nagrad. Imela sem samostojno razstavo, razstavljala sem na 3 skupinskih razstavah v Sloveniji, v letu 2015 pa mi je umetniški svet Fotografske zveze Slovenije podelil naziv KMF FZS (kandidatka za mojstrico fotografije).

Hvala Fotografskemu društvu Jesenice za povabilo, da predstavim svoja dela v njihovi Fotogaleriji. Posebna zahvala pa Janiju Novaku (FD Jesenice) in Sandi Ž. Fajfarič (Svit Celje), da sta si vzela čas in napisala čudovito spremno besedo k moji razstavi.

Barbara Gregurič Silič

Paralelni svet

Barbara Gregurič Silič

KMF, AFIAP

članica Fotokuba Ljubljana

**V ČRNO-BELEM JE
SKRITA MAVRICA**

Otvoritev fotografske razstave

v sredo, 2. 3. 2016 ob 19. uri

FOTOGALERIJA na Jesenicah, Trg Toneta Čufarja 4

Razstava bo odprta do 30. 3. 2016

Fotografsko društvo Jesenice

V Č R N O - B E L E M J E S K R I T A M A V R I C A

Razstava Barbare Gregurič Silič bo v naši galeriji prav gotovo popestrila dogajanje, predstavljeni so portreti otrok in nekaj posnetkov ulične fotografije otrok. Kakor daleč mi seže spomin je to prva razstava na kateri »nastopajo samo otroci«.

Vir za posnetke so kar Barbarini otroci in otroci njenih prijateljev. V njenih fotografijah so vidna čustva, občutki ter sproščenost in naravnost. To ji je prav gotovo uspelo, ker pozna portretirance, zato se ji mogoče ni bilo potrebno toliko truditi, kar se tiče navezave prvega stika. Takšni posnetki so dandanes lahko samo »ukradene ulične« fotografije ali posnetki narejeni z dovoljenjem staršev. Pri teh drugih je pomemben pristen stik in včasih prav gotovo fotograf potrebuje kar nekaj časa, da si pridobi zaupanje otroka.

Je pa kakor omenja avtorica, poznavanje otrok lahko tudi ovira, ker mogoče niso razpoloženi za fotografiranje ali imajo kakšne druge kaprice... Omenila je pa še eno prednost, in sicer da ima več časa za fotografiranje, kakor si ga fotograf uspe pridobiti pri ulični fotografiji..

Toda s tem, ko je bila Barbara rešena prve zadrege današnjih fotografov, ji je to pomenilo samo prvo stopnjo pri seriji portretov. Drugo stopnjo odličnosti je seveda naredila z zanimivim pristopom pri izdelavi zelo uspešnih fotografij. Izbrala je naravnost portretirancev, v nasprotje postavljala svetlolaso in temnolaso hčerko. Kljub črno beli fotografiji človek takoj pomisli, da so v ozadju zanimive barve portretirancev.

Drug cikel zavzema otroke med igro na ulici ali v zanimivem ambientu moderne arhitekture. Vsekakor pa odlično izkoristi tudi svetlobo, ki je naravnost idealna.

Vse to pa ni ostalo skrito nekje v družinskem albumu. Barbara je imela pogum in je te odlično izdelane fotografije začela pošiljati na slovenske in mednarodne razstave. Nagrade so kar začele deževati. Z večino razstavljenih del si je pridobila tudi naziv KMF FZS.

Barbari Gregurič Silič želimo, da bi si s kvaliteto fotografij kaj kmalu pridobila še najvišji slovenski fotografski naziv.

Jani Novak, MF FZS, EFIAP/s

... dež, sonce, barve... Mavrica... tista, ki se razprostira čez nebo in nam pričara nepopisne trenutke v nas samih... zaradi njene lepote, zaradi njenih barv, zaradi njene Vsemogočnosti...

In prav vse te neponovljive trenutke, Razstavljalca Barbara Gregurič Silič, združi V najlepše spomine, ki jih ujame skozi objektiv. Z razstavljenimi fotografijami nas popelje v otroštvo, ki ga lepo prikaže skozi celotno razstavo... Kljub temu, da je izbrala tehniko črno-bele fotografije, pove izbran naslov razstave vse o njenem ustvarjanju, skozi katerega prikaže čudovite portrete svojih otrok v katerih se projecirajo občutki, ki so jih točno tisti trenutek, ko je fotografija nastajala imeli otroci v sebi... a neglede na njihovo razpoloženost, so v njih barve... tiste barve, katere nosi Mavrica...

Prav tako pa razstavljalci ni tuj svet otrok pri igri na ulici, kjer se oddalji od njih in jih skozi igro zajema v svoj objektiv v nepopisni otroški igri, ki zagotovo hodi v pozabo... Kar pa Barbara skrbno beleži v svoje spomine, ki jih hkrati preliva na fotografski papir, kjer s fotografijo, ki jo spremlja zadnja tri leta dosega Odlične rezultate na domačih kakor tudi Mednarodnih razstavah. Za kar pa ji zagotovo čestitam in se je poklonim.

Čestitke, Barbari Gregurič Silič, k odprtju še ene Čudovite razstave. Razstave, ki se bo v črno-beli tehniki v njene in naše spomine pisala v barvah Mavrice.

Sanda Ž. Fajfarič, F1 FZS

Kontrasti

Veter v laseh